

Prezident Slovenskej republiky

Číslo: 1690-2011-BA

ROZHODNUTIE
prezidenta Slovenskej republiky

o vrátení zákona z 25. mája 2011,
ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov
národnostných menšín v znení zákona č. 318/2009 Z. z. a ktorým sa menia
a dopĺňajú niektoré zákony

Predkladá:
Ivan Gašparovič
prezident Slovenskej republiky

Bratislava 13. júna 2011

I

Podľa čl. 102 ods. 1 písm. o) Ústavy Slovenskej republiky vraciam Národnej rade Slovenskej republiky zákon z 25. mája 2011, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov národnostných menšín v znení zákona č. 318/2009 Z. z. a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len "schválený zákon").

Navrhujem, aby Národná rada Slovenskej republiky pri opätovnom prerokovaní zákon neprijala ako celok.

II

1. Podľa čl. I prvého bodu § 1 druhej vety schváleného zákona účelom zákona č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov národnostných menšín v znení zákona č. 318/2009 Z. z. je ustanoviť v nadväznosti na medzinárodné dohody, ktorými je Slovenská republika viazaná a osobitné zákony (na ktoré demonštratívne odkazuje v poznámke pod čiarou k odkazu 2) pravidlá používania jazyka národnostnej menšiny (ďalej len „jazyk menšiny“) v úradnom styku a v oblastiach upravených týmto zákonom. Rozširuje sa teda účel zákona na pravidlá používania jazyka menšiny okrem používania v úradnom styku aj na jeho používanie v ďalších oblastiach upravených týmto zákonom.

2. Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 schváleného zákona, ak občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine a majú trvalý pobyt v danej obci tvoria podľa dvoch po sebe nasledujúcich sčítaní obyvateľov v obci najmenej 15% obyvateľov, majú právo v tejto obci používať v úradnom styku jazyk menšiny.

Slovenská republika podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Medzi medzinárodné dokumenty v súlade s čl. 1 ods. 2 ústavy patrí aj Európska charta regionálnych alebo menšinových jazykov (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 588/2001 Z. z.).

Podľa článku 1 písm. b) Európskej charty regionálnych alebo menšinových jazykov (ďalej len „charta“) na účely tejto charty sa pod pojmom „územie, na ktorom sa používa regionálny alebo menšinový jazyk“ rozumie geografická oblasť, v ktorej je tento jazyk výrazovým prostriedkom určitého počtu ľudí, oprávňujúceho prijatie rôznych ochranných a podporných opatrení, o ktorých pojednáva táto charta. Pri uložení ratifikačnej listiny urobila

Slovenská republika vyhlásenie, ktorého súčasťou je aj vyhlásenie podľa článku 1 písm. b) charty, že pojem „územie, na ktorom sa používa regionálny alebo menšinový jazyk“ sa vzťahuje na obce podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 221/1999 Z. z., ktorým sa vydáva zoznam obcí, v ktorých občania Slovenskej republiky patriaci k národnostnej menšine tvoria najmenej 20% obyvateľstva, a to vrátane uplatňovania jej článku 10. Tento článok upravuje používanie regionálnych alebo menšinových jazykov v správnych orgánoch a verejných službách.

V súlade s týmto vyhlásením Slovenskej republiky podľa článku 1 písm. b) charty a v súlade s čl. 1 ods. 2 ústavy podľa môjho názoru nemožno meniť percentuálny podiel obyvateľov obcí, na ktoré podľa vyhlásenia Slovenskej republiky sa vzťahuje pojem „územie, na ktorom sa používa regionálny alebo menšinový jazyk“.

Okrem toho ustanovenie čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 schváleného zákona nadobúda účinnosť podľa čl. XVI schváleného zákona 1. júla 2011. Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 1 schváleného zákona, ktorý tiež nadobúda účinnosť 1. júla 2011, v § 2 ods. 1 sa pod dvomi po sebe nasledujúcimi sčítaniami obyvateľov rozumejú sčítania obyvateľov, ktorých výsledky boli vyhlásené po 1. júli 2011. Z citovaných ustanovení schváleného zákona nie je jasné, ktorí občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine, a v ktorej obci majú právo odo dňa nadobudnutia účinnosti schváleného zákona, teda od 1. júla 2011, používať v úradnom styku a v ďalších oblastiach jazyk menšiny. Je to vážny legislatívny nedostatok schváleného zákona.

Tento vážny legislatívny nedostatok, legislatívne a vecne nevhodným spôsobom, rieši prechodné ustanovenie čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 2 schváleného zákona. Podľa tohto ustanovenia, ustanovenie § 2 ods. 1 sa nevzťahuje na tie obce, ktoré sú uvedené v nariadení vlády Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 2 platného a účinného k 1. júlu 2011, pričom tieto obce právo používať jazyk národnostnej menšiny stratia, ak podľa výsledkov troch po sebe nasledujúcich sčítaní obyvateľov po 1. júli 2011 občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine a majú trvalý pobyt v danej obci, ani jedenkrát netvoria v obci najmenej 15% obyvateľov.

Podľa platného a účinného § 2 ods. 2 zákona č. 184/1999 Z. z. nariadenie vlády Slovenskej republiky ustanovuje zoznam obcí, v ktorých občania Slovenskej republiky patriaci k národnostnej menšine tvoria najmenej 20% obyvateľstva. Ide o nariadenie vlády Slovenskej republiky 221/1999 Z. z., ktorým sa vydáva zoznam obcí, v ktorých občania Slovenskej republiky patriaci k národnostnej menšine tvoria najmenej 20% obyvateľstva.

Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 2 schváleného zákona obce, ktoré sú uvedené v nariadení vlády Slovenskej republiky č. 221/1999 Z. z., stratia právo používať jazyk menšiny za podmienok ustanovených v čl. I osemnástom bode § 7c ods. 2 schváleného zákona. Obce však právo používať jazyk menšiny

stratiť nemôžu, pretože toto právo nemajú; toto právo majú občania Slovenskej republiky patriaci k národnostnej menšine. Ak by sme aj pripustili taký výklad ustanovenia čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 2 schváleného zákona, že právo používať jazyk menšiny v obciach, ktoré sú uvedené v nariadení vlády Slovenskej republiky č. 221/1999 Z. z. stratia občania Slovenskej republiky patriaci k národnostnej menšine v týchto obciach, strata ich práva používať jazyk menšiny by nastala za neurčitých podmienok po uplynutí dlhého časového obdobia po 1. júli 2011. Museli by byť známe výsledky troch po sebe nasledujúcich sčítaní obyvateľov po 1. júli 2011, podľa výsledkov ktorých by bolo možné urobiť záver o strate práva občanov Slovenskej republiky patriacich k národnostnej menšine používať jazyk menšiny.

Ak by teda podľa výsledkov prvého sčítania obyvateľov alebo aj podľa výsledkov druhého sčítania obyvateľov po 1. júli 2011 občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine a ktorí majú trvalý pobyt v obci uvedenej v nariadení vlády Slovenskej republiky č. 221/1999 Z. z., netvorili najmenej 15% obyvateľov (tvorili by napríklad len 10% týchto obyvateľov), bolo by ich právo používať jazyk menšiny naďalej zachované; právo používať jazyk menšiny by teda zostalo zachované, hoci podmienka dosiahnutia najmenej 15% obyvateľov ustanovená zákonom by nebola splnená.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ide o právo používať jazyk menšiny v rozsahu (v prípadoch) podľa schváleného zákona.

3. Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 3 prvej vety schváleného zákona občan Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine, má právo v obci podľa odseku 1 (podľa poznámky pod čiarou k odkazu 2a sú v Bratislave a v Košiciach obcou aj mestské časti) komunikovať v ústnom a písomnom styku pred orgánom miestnej štátnej správy, orgánom územnej samosprávy a územnou samosprávou zriadenou právnickou osobou vrátane predkladania písomných listín a dôkazov aj v jazyku menšiny a tieto orgány poskytnú odpoveď na podanie napísané v jazyku menšiny okrem štátneho jazyka aj v jazyku menšiny s výnimkou vydávania verejných listín, pričom táto výnimka sa netýka verejných listín podľa odsekov 4 a 5. Pre orgán miestnej štátnej správy, orgán územnej samosprávy a územnou samosprávou zriadenú právnickú osobu sa v čl. I treťom bode § 2 ods. 3 prvej vete schváleného zákona zavádza legislatívna skratka „orgán verejnej správy“.

„Obcou podľa odseku 1“ schváleného zákona je obec podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 schváleného zákona, teda obec, v ktorej občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine a majú trvalý pobyt v danej obci, tvoria podľa dvoch po sebe nasledujúcich sčítaní obyvateľov v obci najmenej 15% obyvateľov. Vzhľadom na čl. I osemnásty bod § 7c ods. 1 a 2 schváleného zákona nie je však jasné o akú obec ide. Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 2 schváleného zákona sa ustanovenie § 2 ods. 1 nevzťahuje na tie obce, ktoré sú uvedené v nariadení vlády SR č. 221/1999 Z. z.

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 4 prvej vety schváleného zákona rozhodnutie orgánu verejnej správy v správnom konaní v obci podľa odseku 1 sa v prípade, ak sa konanie začalo podaním v jazyku menšiny alebo na požiadanie vydáva okrem štátneho jazyka v rovnopise aj v jazyku menšiny.

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 5 prvej vety schváleného zákona rodný list, sobášny list, úmrtný list, povolenia, oprávnenia, potvrdenia, vyjadrenia a vyhlásenia v obci podľa odseku 1 sa na požiadanie vydávajú dvojjazyčne, a to v štátnom jazyku a v jazyku menšiny.

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 3 prvej vety schváleného zákona v porovnaní s platným a účinným znením § 2 ods. 3 zákona č. 184/1999 Z. z. právo používať jazyk menšiny občanom Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine, v obci podľa § 2 ods. 1 schváleného zákona sa rozširuje z práva podávať písomné podania orgánu štátnej správy a orgánu územnej samosprávy na právo komunikovať v ústnom a písomnom styku pred orgánom miestnej štátnej správy, orgánom územnej samosprávy a územnou samosprávou zriadenou právnickou osobou vrátane predkladania písomných listín a dôkazov aj v jazyku menšiny.

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 prvej vety schváleného zákona sa rozhodnutie orgánu verejnej správy v správnom konaní v obci podľa odseku 1 a rodný list, sobášny list, úmrtný list, povolenia, oprávnenia, potvrdenia, vyjadrenia a vyhlásenia v obci podľa odseku 1 „označujú“ za verejné listiny.

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 5 prvej vety schváleného zákona rodný list, sobášny list, úmrtný list, povolenia, oprávnenia, potvrdenia, vyjadrenia a vyhlásenia v obci podľa odseku 1 sa na požiadanie vydávajú dvojjazyčne, a to v štátnom jazyku a v jazyku menšiny, bez ohľadu na skutočnosť, ktorý orgán ich vydal. Tieto verejné listiny v obci podľa odseku 1 sa teda na požiadanie vydávajú dvojjazyčne aj v prípade, ak ich vydáva iný orgán ako orgán verejnej správy podľa schváleného zákona, teda ktokoľvek. Okrem toho podľa znenia čl. I tretieho bodu § 2 ods. 5 prvej vety schváleného zákona sú akékoľvek listiny a vyjadrenia kohokoľvek v obci podľa odseku 1 verejnými listinami.

Listina podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka je úradne zhotovená alebo overená písomnosť resp. oficiálna písomnosť obsahujúca zoznam. Podľa Slovníka slovenského práva (Bratislava, júl 2000) verejnými listinami sú listiny vydané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomocí, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi za verejné vyhlásené.

Listiny vyhlásené právnymi predpismi za verejné osvedčujú určitú významnú skutočnosť, spravidla v mene štátu.

Vzhľadom na znenie čl. I tretieho bodu § 2 ods. 3 prvej vety a § 2 ods. 4 a 5 a čl. I šiesteho bodu § 3 ods. 4 schváleného zákona sa vlastne takmer všetky verejné listiny v obci podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 schváleného zákona na požiadanie, a rozhodnutia v správnom konaní, ktoré sa začalo podaním v jazyku menšiny, vydávajú dvojjazyčne.

Používanie jazyka menšiny v rozsahu komunikácie v ústnom a písomnom styku pred orgánmi verejnej správy vrátane predkladania písomných listín a dôkazov podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 prvej vety schváleného zákona, ako aj vydávanie rodného listu, sobášneho listu, úmrtného listu, povolenia, oprávnenia, potvrdenia, vyjadrenia a vyhlásenia v obci podľa odseku 1 podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 5 prvej vety schváleného zákona, je vlastne zrovnoprávnením jazyka menšiny so štátnym jazykom v obciach podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 schváleného zákona resp. v obciach podľa čl. I osemnásteho bodu § 7c ods. 2 schváleného zákona; s tým nemôžem súhlasiť.

Podľa čl. 6 ods. 1 ústavy na území Slovenskej republiky je štátnym jazykom slovenský jazyk. Používanie iných jazykov než štátneho jazyka v úradnom styku ustanoví zákon (čl. 6 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 34 ods. 2 písm. b) ústavy občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám sa za podmienok ustanovených zákonom zaručuje aj právo používať ich jazyk v úradnom styku.

Výkon práv občanov patriacich k národnostným menšinám a etnickým skupinám zaručených v ústave, teda aj práva používať jazyk menšiny v úradnom styku, nesmie viesť okrem iného ani k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva.

Podľa § 1 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky štátny jazyk má prednosť pred ostatnými jazykmi.

Už v preambule charty sa uvádza že ochrana a podpora regionálnych alebo menšinových jazykov by nemala byť na úkor oficiálnych jazykov a potreby ich učenia.

V tejto súvislosti treba pripomenúť aj vyhlásenie Slovenskej republiky pri uložení ratifikačnej listiny charty, pokiaľ ide o uplatňovanie charty podľa jej článku 2 ods. 2, a to aj vo vzťahu k článku 10, ktorý sa týka používania regionálnych alebo menšinových jazykov správnymi orgánmi a vo verejných službách.

Podľa čl. 10 bodu 2 Rámcového dohovoru na ochranu národnostných menšín (ďalej len „rámcový dohovor“) v oblastiach, ktoré tradične alebo vo väčšom počte obývajú osoby patriace k národnostným menšinám, ak tieto osoby o to požiadajú a ak táto požiadavka zodpovedá skutočným potrebám, zmluvné strany sa budú usilovať zabezpečiť, ak to bude možné, také podmienky, ktoré by umožnili používanie menšinového jazyka v kontaktoch týchto osôb s administratívnymi orgánmi.

Podľa výkladovej správy k rámcovému dohovoru k čl. 10 ods. 2 sa okrem iného uvádza, že „povinnosti zmluvných strán v súvislosti s používaním menšinových jazykov žiadnym spôsobom neovplyvňujú status úradného jazyka alebo jazykov daného štátu“.

Podľa § 7 ods. 1 prvej vety zákona č. 184/1999 Z. z. orgán verejnej správy a jeho zamestnanci sú povinní používať v úradnom styku štátny jazyk a za podmienok ustanovených týmto zákonom a osobitnými zákonmi môžu používať aj jazyk menšiny. Orgán verejnej správy a jeho zamestnanci nie sú povinní ovládať jazyk menšiny (§ 7 ods. 1 druhá veta zákona č. 184/1999 Z. z.).

Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 5 prvej vety schváleného zákona v obci podľa § 2 ods. 1 sa na požiadanie vydávajú dvojjazyčne, a to v štátnom jazyku a v jazyku menšiny aj rodný list, sobášny list a úmrtný list.

Podľa čl. I šiesteho bodu § 3 doplneného odseku 4 schváleného zákona úradná agenda, najmä zápisnice, uznesenia, štatistiky, evidencie, bilancie, informácie určené pre verejnosť a agenda cirkví a náboženských spoločností určená pre verejnosť, okrem matriky, sa v obci podľa § 2 ods. 1 môže viesť popri štátnom jazyku aj v jazyku menšiny.

Zo znenia čl. I šiesteho bodu § 3 ods. 4 schváleného zákona vyplýva, že matrika sa v obci podľa § 2 ods. 1 nevedie popri štátnom jazyku aj v jazyku menšiny.

Podľa § 2 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z. o matrikách matrika je štátna evidencia o osobnom stave fyzických osôb, ktoré sa narodili, uzavreli manželstvo alebo zomreli na území Slovenskej republiky, a štátnych občanov Slovenskej republiky, ktorí sa narodili, uzavreli manželstvo alebo zomreli v cudzine. Matriku tvorí kniha narodení, kniha manželstiev a kniha úmrtí (§ 2 ods. 1 prvá veta zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z. matrika je verejná listina. Verejnými listinami sú aj rodný list, sobášny list a úmrtný list, potvrdenia vyhotovené o údajoch zapísaných v matrike a doslovné výpisy z matrik (§ 3 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z.). Podľa § 12 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z. zápisy do matrik sa vykonávajú v štátnom jazyku (s odkazom na čl. 6 ods. 1 ústavy).

Z citovaných ustanovení vyplýva, že čl. I tretí bod § 2 ods. 5 prvá veta schváleného zákona, pokiaľ ide o vydávanie rodného listu, sobášneho listu, úmrtného listu, potvrdenia vyhotoveného o údajoch zapísaných v matrike a doslovného výpisu z matrik, nie je v súlade s čl. I šiestym bodom § 3 ods. 4 schváleného zákona a s ustanovením § 12 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 154/1994 Z. z.

4. Podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 8 schváleného zákona občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine môžu v úradnom styku v obci, ktorá nespĺňa podmienky podľa odseku 1, pri ústnej komunikácii používať jazyk menšiny, ak s tým zamestnanec orgánu verejnej správy a osoby zúčastnené na konaní súhlasia. Citované ustanovenie považujem tiež za ustanovenie, ktoré zrovnoprávňuje jazyk menšiny so štátnym jazykom na celom území Slovenskej republiky; preto s týmto ustanovením nemôžem

súhlasiť, a to aj napriek tomu, že podmienkou pre používanie jazyka menšiny pri ústnej komunikácii je súhlas zamestnanca orgánu verejnej správy a osôb zúčastnených na konaní.

Jazyk je podľa teórie štátu štátotvorným prvkom, je jedným z prvkov suverenity štátu. Čl. I tretí bod § 2 ods. 8 schváleného zákona podľa môjho názoru obmedzuje práva štátotvorného národa.

Podľa čl. 34 ods. 3 ústavy výkon práv občanov patriacich k národnostným menšinám a etnickým skupinám zaručených v ústave, teda aj výkon práva používať jazyk menšiny v úradnom styku, nesmie viesť ani k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva. Preto mám pochybnosti o súlade čl. I tretieho bodu § 2 ods. 8 schváleného zákona s čl. 34 ods. 3 ústavy so slovami „nesmie viesť k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva“.

5. Podľa čl. I piateho bodu § 3 ods. 2 novej druhej vety schváleného zákona ostatní účastníci rokovania obecného zastupiteľstva môžu používať jazyk menšiny, ak s tým súhlasia všetci prítomní poslanci obecného zastupiteľstva a starosta obce. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že jazyk menšiny môžu používať okrem poslancov obecného zastupiteľstva v obci podľa § 2 ods. 1 ostatní účastníci rokovania obecného zastupiteľstva bez ohľadu na skutočnosť, či títo účastníci rokovania obecného zastupiteľstva sú občanmi Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine.

Podľa čl. 34 ods. 3 ústavy výkon práv občanov patriacich k národnostným menšinám a etnickým skupinám zaručených v ústave, teda aj výkon práva používať jazyk menšiny v úradnom styku, nesmie viesť ani k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva. Preto mám pochybnosti o súlade čl. I piateho bodu § 3 ods. 2 novej druhej vety schváleného zákona s čl. 34 ods. 3 ústavy so slovami „nesmie viesť k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva“.

6. Podľa čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 1 schváleného zákona v obci podľa § 2 ods. 1 sa popri názve obce v štátnom jazyku uvádza označenie obce aj v jazyku menšiny, a to na dopravných značkách označujúcich začiatok obce a koniec obce, budovách orgánov verejnej správy alebo rozhodnutiach vydaných v jazyku menšiny, ak je takéto označenie uvedené v nariadení vlády Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 2. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že v obci podľa § 2 ods. 1 sa popri názve obce v štátnom jazyku uvádza označenie obce aj v jazyku menšiny aj na rozhodnutiach vydaných v jazyku menšiny. Zo znenia čl. I tretieho bodu § 2 ods. 3 prvej vety schváleného zákona vyplýva, že rozhodnutia orgánu verejnej správy v správnom konaní sú verejné listiny. Podľa platnej a účinnej zákonnej úpravy v úradnom styku najmä na verejných listinách, pečiatkach obcí, kartografických dielach a v poštovom styku, sa používajú názvy obcí výlučne v štátnom jazyku (§ 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 191/1994 Z. z. o označovaní obcí v jazyku národnostných menšín v znení zákona č. 318/2009 Z. z. – tento zákon sa v čl. I devätnástom bode § 8a schváleného zákona zrušuje).

Podľa § 1 ods. 3 časti vety za bodkočiarkou zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 191/1994 Z. z. označenia obcí majú miestny charakter. Toto ustanovenie zodpovedá charte aj rámcovému dohovoru. Takéto ustanovenie v schválenom zákone absentuje.

Podľa článku 11 bodu 3 rámcového dohovoru v oblastiach tradične obývaných významným počtom osôb patriacich k národnostným menšinám zmluvné strany v rámci svojho právneho poriadku a s prihliadnutím na svoje osobitné podmienky, sa budú snažiť uvádzať tradičné miestne názvy, názvy ulíc a ďalšie miestopisné údaje určené pre verejnosť aj v jazyku menšiny, ak je o takéto označenia dostatočný záujem. Podľa výkladovej správy k rámcovému dohovoru z tohto ustanovenia nevyplýva žiadne úradné uznanie miestnych názvov v menšinových jazykoch. Preto so znením čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 1 schváleného zákona, pokiaľ ide o označenie obce v jazyku menšiny popri názve obce v štátnom jazyku na rozhodnutiach vydaných v jazyku menšiny, nemôžem súhlasiť.

7. Podľa čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 5 schváleného zákona v odborných publikáciách, v tlači a v iných prostriedkoch masovej komunikácie a v úradnej činnosti orgánov verejnej správy, ak sa v nich používa jazyk menšiny sa popri štandardizovaných geografických názvoch môžu uvádzať aj označenia geografických objektov, ktoré sú vžitá a zaužívané v jazyku menšiny, aj v jazyku menšiny. Z tohto ustanovenia schváleného zákona vyplýva možnosť uvádzať označenia geografických objektov, ktoré sú vžitá a zaužívané v jazyku menšiny, popri štandardizovaných geografických názvoch aj v jazyku menšiny, a to v akýchkoľvek odborných publikáciách (teda aj v učebniciach), v tlači a v iných prostriedkoch masovej komunikácie a v úradnej činnosti orgánov verejnej správy, ak sa v nich používa jazyk menšiny, bez ohľadu na skutočnosť, či ide o obec podľa § 2 ods. 1.

Podľa môjho názoru ide o zrovnoprávnenie jazyka menšiny so štátnym jazykom. Okrem toho podľa § 18 ods. 7 Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii štandardizované geografické názvy sú záväzné pre vydavateľov kartografických diel, odborných publikácií, na používanie v tlači a iných prostriedkoch masovej komunikácie a v úradnej činnosti orgánov verejnej správy; rovnako to platí pre vydavateľov kartografických diel a odborných publikácií vydávaných v cudzom jazyku a na používanie v tlači a iných prostriedkoch masovej komunikácie šírených v cudzom jazyku. Štandardizácia geografického názvoslovia je súbor opatrení zabezpečujúcich jednotnosť geografických názvov a záväznosť ich používania (§ 2 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z.). Štandardizácia geografického názvoslovia, ktoré je predmetom úpravy zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov je aj v súlade s rezolúciou č. 4 I. konferencie OSN o štandardizácii geografického názvoslovia (Ženeva, 1967) a s rezolúciou č. 2 III. konferencie OSN o štandardizácii geografického názvoslovia (Atény 1987).

Preto nemôžem súhlasiť so znením čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 5 a čl. VIII schváleného zákona. Podľa čl. VIII schváleného zákona používanie označení geografických objektov v jazykoch národnostných menšín upravuje osobitný predpis s odkazom na zákon č. 184/1999 Z. z. v znení neskorších predpisov.

8. Podľa čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 6 druhej vety schváleného zákona všetky nápisy a oznamy určené na informovanie verejnosti, najmä v predajniach, na športoviskách, v reštauračných zariadeniach, na uliciach, pri cestách a nad nimi, na letiskách, autobusových staniciach a železničných staniciach, sa môžu uvádzať aj v jazyku menšiny. Z toho ustanovenia vyplýva možnosť uvádzať všetky nápisy a oznamy určené na informovanie verejnosti aj v jazyku menšiny nielen v obciach podľa § 2 ods. 1, ale na celom území Slovenskej republiky. Aj toto ustanovenie podľa môjho názoru zrovnoprávňuje jazyk menšiny so štátnym jazykom. Možnosť uvádzať nápisy a oznamy určené na informovanie verejnosti aj v jazyku menšiny sa má vzťahovať len na obce podľa § 2 ods. 1.

9. Podľa čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 7 schváleného zákona nápisy na pamätníkoch, pomníkoch a pamätných tabuliach sa môžu uvádzať popri štátnom jazyku aj v jazyku menšiny.

Podľa § 5 ods. 7 prvej vety zákona č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nápisy na pamätníkoch, pomníkoch a pamätných tabuliach sa uvádzajú v štátnom jazyku. Na pamätníkoch, pomníkoch a pamätných tabuliach s textom nápisu v jazyku v národnostnej menšiny a v štátnom jazyku v obciach, kde sa v úradnom styku používa jazyk tejto národnostnej menšiny podľa osobitného predpisu sa poradie textov neurčuje (§ 5 ods. 7 šiesta veta zákona č. 270/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Z čl. I siedmeho bodu § 4 ods. 7 schváleného zákona vyplýva, že možnosť uvádzať nápisy na pamätníkoch, pomníkoch a pamätných tabuliach popri štátnom jazyku aj v jazyku menšiny sa nevzťahuje len na obce podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 1 a 2 schváleného zákona, ale na celé územie Slovenskej republiky; s tým nemôžem súhlasiť.

10. Podľa čl. I ôsmeho bodu § 4a ods. 1 schváleného zákona obec podľa § 2 ods. 1 môže formou hlasovania svojich obyvateľov rozhodnúť o zmene označenia obce v jazyku menšiny uvedenej v nariadení vlády Slovenskej republiky. Podľa tohto ustanovenia teda možno formou miestneho referenda rozhodnúť o zmene označenia obce v jazyku menšiny uvedené v nariadení vlády Slovenskej republiky. Rovnaká úprava je aj v § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 191/1994 Z. z., ktorý sa v čl. I devätnástom bode § 8a zrušuje.

Podľa § 3 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 191/1994 Z. z. však nemožno formou miestneho referenda rozhodnúť o zmene označenia obce v jazyku menšiny v prípadoch obcí, ktorých názov bol zmenený v rokoch

1867 až 1918 a 1938 až 1945. Rovnaké ustanovenie podľa môjho názoru je nevyhnutné doplniť aj do schváleného zákona.

11. Podľa čl. I trinásteho bodu § 5b prvej vety schváleného zákona občania Slovenskej republiky, ktorí sú osobami patriacimi k národnostnej menšine, majú právo rozširovať a prijímať informácie v jazyku menšiny prostredníctvom Rozhlasu a televízie Slovenska.

Podľa čl. I trinásteho bodu § 5b druhej vety schváleného zákona regionálne a lokálne vysielanie televíznej programovej služby alebo rozhlasovej programovej služby v jazykoch menšín sa realizuje za podmienok upravených osobitnými zákonmi s odkazom na zákon č. 532/2010 Z. z. a zákon č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o digitálnom vysielaní) v znení neskorších predpisov.

Rozhlas televízia Slovenska je podľa § 2 ods. 1 zákon č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania. Rozhlasové a televízne vysielanie v jazykoch národnostných menšín a etnických skupín žijúcich na území Slovenskej republiky upravuje § 5 ods. 1 písm. b) a g) zákona č. 532/2010 z. z. v rámci hlavnej činnosti Rozhlasu a televízie Slovenska.

Preto ustanovenie čl. I trinásteho bodu § 5b prvej vety schváleného zákona považujem za neprimerané postaveniu Rozhlasu a televízie Slovenska a vo vzťahu k čl. I trinástemu bodu § 5b druhej vete za nadbytočné.

12. Podľa § 7 ods. 1 prvej vety zákona č. 184/1999. Z. z. orgán verejnej správy a jeho zamestnanci sú povinní používať v úradnom styku štátny jazyk a za podmienok ustanovených týmto zákonom a osobitnými zákonmi môžu použiť aj jazyk menšiny. Podľa čl. I pätnásteho bodu § 7 ods. 1 sa slová „môžu použiť“ nahrádzajú slovom „používajú“. Orgán verejnej správy a jeho zamestnanci za podmienok ustanovených týmto zákonom a osobitnými zákonmi používajú aj jazyk menšiny; ide o zmenu možnosti použiť jazyk menšiny. Orgán verejnej správy a jeho zamestnanci sú povinní používať v úradnom styku štátny jazyk(§ 7 ods. 1 prvá veta zákona č. 184/1999 Z. z.). Orgán verejnej správy a jeho zamestnanci nie sú povinní ovládať jazyk menšiny (§ 7 ods. 1 druhá veta zákona č. 184/1999 Z. z.). V nadväznosti na tieto ustanovenia podľa môjho názoru treba ponechať možnosť použitia jazyka menšiny, teda zachovať platnú a účinnú zákonnú úpravu.

13. Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 3 správne delikty prejednáva Úrad vlády Slovenskej republiky, v mene ktorého túto pôsobnosť vykonáva podpredseda vlády Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny.

Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 4 prvej vety schváleného zákona,

ak Úrad vlády Slovenskej republiky zistí porušenie povinnosti, ktoré je správnym deliktom a ani po písomnom upozornení nedôjde v ním určenej lehote k náprave zistených nedostatkov, môže uložiť pokutu od 50 eur do 2500 eur.

Podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 4 druhej vety schváleného zákona na konanie o uložení pokuty sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, teda zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 21 písm. a) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy jedným z ostatných ústredných orgánov štátnej správy je Úrad vlády Slovenskej republiky. Tento okrem kompetencií vymedzených v § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 575/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov organizačne a technicky zabezpečuje plnenie úloh podpredsedu vlády, ktorý okrem iného usmerňuje a koordinuje plnenie úloh v oblasti ľudských práv, práv národnostných menšín, rovnakého zaobchádzania a rodovej rovnosti (§ 24 ods. 4 zákona č. 575/2001 Z. z. v znení zákona č. 403/2010 Z. z.). Na čele Úradu vlády Slovenskej republiky je vedúci, ktorý je za výkon svojej funkcie zodpovedný predsedovi vlády Slovenskej republiky (§ 22 ods. 1 prvá veta zákona č. 575/2001 Z. z.).

Správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 1 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov). Ktorý správny orgán je odvolacím orgánom ustanovuje § 58 správneho poriadku.

Zo znenia čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 3 schváleného zákona vyplýva, že správne delikty prejednáva Úrad vlády Slovenskej republiky a túto pôsobnosť v mene Úradu vlády Slovenskej republiky vykonáva podpredsa vlády Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny; nie je teda jednoznačné, kto je vlastne správnym orgánom, ktorý rozhoduje o uložení pokuty. Preto znenie ustanovenia čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 3 schváleného zákona je podľa môjho názoru legislatívne nesprávne riešenie.

Ak podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 3 schváleného zákona pôsobnosť Úradu vlády Slovenskej republiky prejednávať správne delikty podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 1 a 2 schváleného zákona vykonáva podpredsa vlády Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny, teda bude rozhodovať v prvom stupni, nie je tiež jasné, kto je odvolacím orgánom.

Okrem toho treba uviesť, že podľa čl. I osemnásteho bodu § 7d schváleného zákona orgány verejnej správy sú povinné vykonať opatrenia na zabezpečenie súladu s ustanoveniami § 2 ods. 4 až 7 a § 4 ods. 1 do 30. júna 2012. Správneho deliktu sa dopustí orgán verejnej správy podľa čl. I osemnásteho bodu § 7b ods. 1 schváleného zákona a môže mu byť uložená

pokuta už od 1. júla 2011, kedy schválený zákon podľa čl. XVI nadobúda účinnosť. Ide o nedostatočné legislatívne riešenie.

14. V čl. II schváleného zákona sa novelizuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. V tomto článku prvom bode sa v § 3 vkladá nový odsek 3, podľa ktorého občan Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine, a ktorý má právo používať jazyk národnostnej menšiny podľa osobitného predpisu, má právo v obciach vymedzených osobitným predpisom konať pred správnym orgánom v jazyku národnostnej menšiny. Správne orgány podľa prvej vety sú povinné mu zabezpečiť rovnaké možnosti na uplatnenie jeho práv.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 1 ods. 2 správneho poriadku).

Z čl. II prvého bodu § 3 ods. 3 schváleného zákona nie je jasné, čo sa rozumie „konaním pred správnym orgánom“ v jazyku národnostnej menšiny, na ktoré má právo v obciach vymedzených osobitným predpisom občan Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine a ktorý má právo používať jazyk národnostnej menšiny. Okrem toho z čl. II prvého bodu § 3 ods. 3 schváleného zákona tiež vyplýva, že právo „konať pred správnym orgánom“ v jazyku národnostnej menšiny sa vzťahuje na konanie pred ktorýmkoľvek správnym orgánom, teda nielen pred orgánom miestnej štátnej správy, orgánom územnej samosprávy a územnou samosprávou zriadenou právnickou osobou v obci vymedzenej v čl. I treťom bode § 2 ods. 1 a 2 schváleného zákona.

Podľa § 3 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov fyzická osoba a právnická osoba v úradnom styku so štátnym orgánom (teda aj orgánom miestnej štátnej správy), orgánom územnej samosprávy, iným orgánom verejnej správy, nimi zriadenými právnickými osobami a právnickými osobami zriadenými zákonom používa štátny jazyk, ak tento zákon, osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, neustanovuje inak.

Ani zákon č. 184/1999 Z. z. v znení zákona č. 318/2009 Z. z. a schváleného zákona neupravuje právo „konať pred správnym orgánom“ v jazyku národnostnej menšiny v takom rozsahu, ako sa ustanovuje v čl. II prvom bode § 3 ods. 3 schváleného zákona.

Z porovnania citovaných ustanovení vyplýva, že čl. II prvý bod § 3 ods. 3 schváleného zákona nie je v súlade s § 3 ods. 4 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 270/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov ani s čl. I tretím bodom § 2 ods. 3 a 4 schváleného zákona.

15. V čl. III, X, XII až XIV schváleného zákona sa novelizujú volebné zákony v čl. V zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 564/1992 Zb. o spôsobe vykonania referenda v znení neskorších predpisov, a to v tom smere, že obec podľa osobitného predpisu s odkazom na zákon č. 184/1999 Z. z. zašle každému voličovi zapísanému v zozname voličov oznámenie, v ktorom uvedie čas konania volieb (referenda), volebný okrsok a miesto, kde môže volič voliť (hlasovať) v štátnom jazyku a v jazyku národnostnej menšiny. Takého oznámenie obec podľa osobitného predpisu zašle v štátnom jazyku a v jazyku národnostnej menšiny bez ohľadu na skutočnosť, či ide o občana Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine.

V súvislosti s touto novelizáciou považujem za potrebné uviesť, že dôjde k zvýšeniu nákladov (výdavkov). Aj keď zvýšenie nákladov (výdavkov) nemôže mať prioritu pred vykonávaním práv národnostných menšín a etnických skupín, ktoré im garantuje ústava, je potrebné ich zvýšenie v čase ozdravovania verejných funkcií pripomenúť aj v súvislosti s vykonávaním čl. I a XI schváleného zákona.

16. V čl. XV schváleného zákona sa novelizuje zákon č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o digitálnom vysielaní) v znení neskorších predpisov.

V § 2 ods. 1 zákona č. 220/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov sa definuje jazyk vysielania. Týmto jazykom podľa § 2 ods. 1 časti vety pred bodkočiarkou zákona č. 220/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov je jazyk, v ktorom sa primárne vysiela programová služba na území Slovenskej republiky s odkazom na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a na zákon č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa čl. XV § 2 ods. 1 schváleného zákona bude jazykom vysielania jazyk, v ktorom sa primárne vysiela programová služba na území Slovenskej republiky alebo jazyk národnostnej menšiny podľa osobitného predpisu.

Z ustanovenia čl. XV § 2 ods. 1 schváleného zákona vyplýva, že jazykom vysielania bude štátny jazyk alebo jazyk národnostnej menšiny, a to aj pri vysielateľovi zriadenom zákonom (pri verejnoprávnom vysielateľovi), ktorým je Rozhlas a televízia Slovenska. Teda jazykom vysielania môže byť len jazyk národnostnej menšiny. S týmto znením čl. XV § 2 ods. 1 schváleného zákona nemôžem súhlasiť.

17. Podľa č. XVI schválený zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2011. Podľa čl. 6 ods. 8 prvej vety Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov schválených uznesením Národnej rady Slovenskej republiky 18. decembra 1996 č. 519 (č. 19/1997 Z. z.) pri ustanovení účinnosti zákona treba rátať aj s legisvakanciou

tak, aby sa so zákonom ešte pred nadobudnutím jeho účinnosti mohli oboznámiť všetci, ktorým je určený.

Schválený zákon má XVI článkov, pričom čl. I obsahuje 19 novelizačných bodov s významnými zmenami a doplneniami; v rámci nich sa ustanovujú práva alebo možnosti, ktorým zodpovedajú povinnosti, alebo treba ustanoviť podmienky na ich uplatnenie. Schválený zákon má nedostatočnú legisvakanciu, a to aj napriek niektorým prechodným ustanoveniam.

18. Schválený zákon má aj viaceré legislatívne nedostatky. V čl. I sa novelizuje zákon č. 184/1999 Z. z. v znení zákona č. 318/2009 Z. z., ktorý okrem preambuly má deväť paragrafov. Čl. I schváleného zákona má 19 novelizačných bodov. Je preto odôvodnená požiadavka nového zákona.

V schválenom zákone sa používajú viaceré vágne slovné spojenia, napríklad „dôležité informácie“ (čl. I dvanásť bod § 5 ods. 2), „pokiaľ je to možné“ (čl. XI druhý bod § 16 ods. 8).

19. Už v preambule zákona č. 184/1999 Z. z. o používaní jazykov národnostných menšín sa okrem iného uvádza, že Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone „vychádzajúc z Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných dohôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, rešpektujúc ochranu a rozvoj základných práv a slobôd občanov Slovenskej republiky, ktoré sú osobami patriacimi k národnostnej menšine“ a „uvedomujúc si, že slovenský jazyk je štátnym jazykom Slovenskej republiky a je žiadateľné ustanoviť používanie jazykov občanov Slovenskej republiky, ktoré sú osobami patriacimi k národnostnej menšine“.

Už z týchto znení preambuly vyplýva, že zákon v určitom v ňom ustanovenom rozsahu v súlade s ústavou a medzinárodnými dohodami, ktorými je Slovenská republika viazaná, upraví (ustanoví) používanie jazykov občanov, ktorí patria k národnostnej menšine.

Podľa čl. 12 ods. 2 prvej vety ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu aj na príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine. Nikoho nemožno ani z tohto dôvodu poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať (čl. 12 ods. 2 druhá veta ústavy).

Okrem toho občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám (občanom tvoriacim v Slovenskej republike národnostné menšiny alebo etnické skupiny) sa zaručujú aj ďalšie práva uvedené v č. 34 ods. 1 a 2 ústavy vrátane práva používať ich jazyk v úradnom styku (čl. 34 ods. 2 písm. b) ústavy), pričom používanie iných jazykov než štátneho jazyka v úradnom styku ustanoví zákon (čl. 6 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 34 ods. 3 ústavy výkon práv občanov patriacich k národnostným menšinám a etnickým skupinám zaručených v tejto ústave nesmie viesť k ohrozeniu zvrchovanosti a územnej celistvosti Slovenskej republiky a k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva.

Podľa preambuly Európskej charty regionálnych alebo menšinových jazykov členské štáty Rady Európy, signatári tejto charty sa dohodli na cieľoch, zásadách a opatreniach na podporu používania regionálnych alebo menšinových jazykov vo verejnom živote, okrem iného aj

- a) vzhľadom na to, že ochrana historických regionálnych alebo menšinových jazykov Európy, z ktorých niektorým hrozí postupný zánik, prispieva k zachovaniu a rozvoju európskeho kultúrneho bohatstva a tradícií,
- b) zdôrazňujúc význam interkultúry a viacjazyčnosti a uvedomujúc si, že ochrana a podpora regionálnych alebo menšinových jazykov by nemala byť na úkor oficiálnych jazykov a potreby ich učenia, ako aj
- c) berúc do úvahy špecifické podmienky a historické tradície v jednotlivých regiónoch európskych štátov.

Všetky jazyky menšín uznané v Slovenskej republike okrem rómskeho a rusínskeho jazyka sú štáto tvornými jazykmi – a teda im nehrozí zánik.

Medzi ciele a zásady, na ktorých zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) založia svoju politiku, legislatívu a prax vo vzťahu k regionálnym alebo menšinovým jazykom v oblastiach, kde sa tieto používajú, a podľa stavu jednotlivých jazykov, patria

- a) potreba rozhodného postupu pri podpore regionálnych alebo menšinových jazykov na účel ich zachovania - podľa môjho názoru táto potreba v Slovenskej republike nie je, a
- b) uľahčenie a/alebo podpora slovného alebo písomného prejavu v regionálnom alebo menšinovom jazyku vo verejnom a v súkromnom živote - podľa môjho názoru najmä vydávanie verejných listín v jazyku menšiny podľa čl. I tretieho bodu § 2 ods. 4 a 5 a čl. I šiesteho bodu § 3 ods. 4 tento cieľ a zásadu nesleduje.

Opatrenia na podporu používania regionálnych alebo menšinových jazykov vo verejnom živote, konkrétne v činnosti správnych orgánov a verejných službách upravuje článok 10 charty.

V súvislosti s chartou treba tiež pripomenúť vyhlásenie Slovenskej republiky pokiaľ ide o uplatňovanie ustanovení charty podľa jej článku 2 ods. 2.

III

V nadväznosti na pripomienky uvedené v časti II navrhujem, aby Národná rada Slovenskej republiky pri opätovnom prerokovaní zákon neprijala ako celok.

Bratislava 13. júna 2011